

‘Die maden, dat ging te ver’

‘Ja, doe ik,’ zeggen ze als je ze vraagt hun kamer op te ruimen. Maar het blijft natuurlijk een bende. Blijken ze niet eens wat aan te kunnen doen – iets met een puberbrein. ‘Vaak ligt er zo veel troep op mijn bed, dat ik bij mijn zusje ga slapen.’

TEKST PAM VAN DER VEEN
FOTO'S MARK VAN DER ZOUW

Een vloer bezaaid met schoolboeken en vuile was. Lege chipszakken en snoepwikfels zo ver het oog reikt. Op het bureau een wankele stapel aangekoekte bordjes en glazen. De geur van zweetsokken en een dekbedovertrek dat al een tijd niet is ververst. En boven de overvolle prullenbak een zwerm dansende fruitvliegjes.

Maar het kan altijd erger. “Maden, wij hebben ze gehad,” vertelt Marina van der Wal. Als moeder van twee jongens kent ze het inferno dat een tienerkamer kan zijn. En als puberexpert adviseert ze ouders hoe met dat fenomeen om te gaan.

Belangrijkste les: de puber kan er niks aan doen, maar hij of zij moet het wel leren. Van der Wal: “Ze zien het niet, heel simpel. Hun aandacht is nog niet groot genoeg. Je kunt aandacht zien als een soort zoeklicht, dat meer reikwijdte krijgt naarmate je volwassener wordt.”

Ze kunnen dat ‘zoeklicht’ wel trainen, en daarbij spelen de ouders een belangrijke rol. “Pubers leren vooral van consequenties. Als wij voortdurend hun rotzooi achter ze opruimen, leren ze niets. Het advies is dus: laat het los. Maak een paar

harde afspraken over basishygiëne en laat ze verder hun goddelijke gang gaan.” Het is tenslotte niet levensbedreigend, zo’n rommelige kamer. Althans, niet zolang er geen beestjes in rondkruipen. “Die maden in de prullenbak – dat ging duidelijk een stapje te ver,” beaamt Van der Wal.

Ouders moeten beseffen dat pubers maar één plek hebben die echt helemaal alleen van hun is. Schend daarom nooit hun privacy én hun vertrouwen door ongevraagd te gaan opruimen. Wat wel kan helpen, is samen aan de slag gaan.

“Stel voor dat jij de kleren opvouwt, terwijl zij de vloer leegmaken. Hun puberbrein is volop in ontwikkeling, ze kunnen maar één ding tegelijk, dus een beetje coaching kan geen kwaad.” Eigenlijk is de rommel in hun kamer een weerspiegeling van de chaos in hun hoofd, wil Van der Wal maar zeggen.

Stel een paar haalbare grenzen, zoals niet eten op je kamer en geregeld schone lakens. En word niet boos als ze die overschrijden. Van der Wal: “Als mijn zoons de deal schonden, liet ik mijn schoonmaakster hun kamers doen en moesten zij haar van hun zakgeld betalen. Je kamer opruimen is niets minder dan oefenen voor het grotemensenleven, maar dan zonder de keiharde sanctie van een huisuitzetting.”

Boris Romijn (16)

Opruimen? Alleen als hij echt helemaal niks anders meer te doen heeft. Of als ie een wel heel boze moeder op zijn nek krijgt. Boris vindt zijn kamer knus, die rommel hoort erbij. Het is troep, maar overzichtelijke troep. Wat hij wil aantrekken, kan hij nog altijd vinden. Net als zijn schoolboeken, ook al liggen ze in slordige stapels op zijn bureau.

Huiswerk is net zoets als opruimen: daar doet Boris eigenlijk niet aan. Ook niet aan wekkers, trouwens. Zijn vader haalt hem 's ochtends uit bed en pakt dan meteen de lege bak mee van de yoghurt die hij die nacht heeft liggen eten. Zijn moeder klimt wekelijks zijn hoogslaper op om het bed af te halen, want anders slaapt hij gerust drie maanden onder dezelfde lakens. En als moeder heb je nu eenmaal een bepaalde standaard in hygiëne. Als zijn kamer maar niet ranzig gaat stinken, dat is ongeveer de basiseis. Wat nog best een uitdaging is, met die potdichte gordijnen.

Maar ook in het halfduister laat Boris' kamer de geschiedenis van al zijn hobby's zien. Voetbal, tafeltennis, breakdance, skaten, dubstep – ze lieten hun sporen na in de vorm van affiches, concertkaartjes, wedstrijdbekers, stickers, petten en flyers.

Een baantje heeft hij ook, getuige de grote maaltijd-warmhoudbox onder zijn bureau. Van Deliveroo, niet van Foodora, want daar moet je als bezorger in het roze. En dat gaat natuurlijk niet als je qua kleding de skaterstijlroute hebt genomen. Dat zijn vader zijn vloer stofzuigt en zijn moeder zijn wasbak schoonmaakt, vindt hij superchill. Hij begrijpt dat hij dat ooit zelf zal moeten doen en vindt dat nu al hartstikke jammer. →

Tijmen van Kuilenburg (15)

Die racefiets, die is de grootste doorn in het oog van zijn moeder. Wie zet er nou een racefiets naast z'n bed? Maar Tijmen heeft hem gekocht van zijn zelfgespaarde geld, verdiend met vakkenvullen en folders bezorgen. Zeshonderd euro kostte hij. Heel lief van zijn ouders dat ze speciaal voor zijn fiets een haak aan het balkon hebben geschroefd, maar hij gaat zijn roestgevoelige bezit dus echt niet buiten

hangen. En daarom staat er in zijn toch al krappe kamer nu een gloednieuwe Sensa te blinken. Op zijn bureau de accessoires: een bus remmenreiniger, een binnenband en een set verwisselbare glazen voor zijn fietsbril.

Aan dit bureau graveert hij trouwens hout, een van zijn andere hobby's. Heel creatief, vindt zijn moeder, alleen jammer dat daarna alles onder het stof zit.

En dan zijn er nog die vuile sokken, altijd weer die sokken, die Tijmen maar niet in

de was gooit. Dat doet hij morgen wel. Eerst nog even een liedje op zijn basgitaar spelen, zoals *Longview* van Green Day. Of een bouwpakket van een modelvliegtuigje monteren. Later wil hij piloot worden, aan de meeste opleidingseisen voldoet hij wel. Al zou hij nog iets steviger in z'n schoenen kunnen staan. Wat vliegen betreft is hij dapperder dan zijn vader, die zich bij elke turbulentie aan zijn armluning vastgrijpt. "Het hoort er gewoon bij," zegt Tijmen dan. "Komt allemaal goed, papa."

Lola Rosa (15)

Als ze naar binnen kijkt, denkt ze zelf ook: wat een tyfusbende. Vaak ligt er zo veel troep op haar bed, dat ze maar bij haar moeder of zusje gaat slapen. Er zit nu bijvoorbeeld niet eens een hoedslaken om haar matras.

Van haar moeder valt in dat opzicht niet veel te verwachten. Die trekt gewoon de deur dicht als ze het niet meer kan aanzien – als dat tenminste nog lukt met al die schoenen op de grond. Een enkele keer grijpt ze in, maar alleen als haar dochter niet thuis is. Even een beetje lucht creëren. Dat vindt Lola irritant, maar achteraf is ze toch blij.

Soms doet ze zelf een poging om de chaos te bezweren. Dan zet ze eerst haar nagellak en lippenstift op kleur, en daarna heeft ze geen zin meer. Ze kan wel wat leukers verzinnen om met haar tijd te doen.

Zoals vijftig verschillende vintage kledingstukken passen voor ze haar outfit vervolmaakt heeft. Logisch dus dat haar vloer en bed bedolven zijn onder shirtjes, jurkjes, rokjes en truitjes van de kringloop. Daartussen liggen de boeken die Lola allemaal tegelijk leest: *Kees de jongen*, *Dagboek van een geisha* en het tweede deel van *The hunger games*. Naast de *Vogue* ligt een *Donald Duck*, in de kast houdt een schattig elfenbeeldje een rij lege sigarettenpakjes overeind. Die bewaart ze vanwege de gruwelijke plaatjes die er tegenwoordig op staan. Grappig toch, zo'n foto van weggerotte tenen?

Als het aan haar lag, zou ze een muur zwart verven, maar dan lijkt haar kamer nog kleiner. *Glow in the dark*-sterren op het plafond is misschien een meer haalbare wens. En voor het raam prinsessengordijnen, maar dan wel van fluweel.

Daan Romijn (14)

Natuurlijk had Daan liever een grotere kamer gehad. Maar als je met z'n vieren een etage van 74 vierkante meter bewoont, is het schipperen met de ruimte. En aan het bureautje onder haar hoogslaper kan ze prima zitten. Een beetje spelen met de goudvis in z'n aquarium, dat nu weliswaar groen uitslaat, maar normaal een stuk schoner is – écht. Draait ze zich om, dan zit ze achter een

keyboard, dat ze graag zou leren bespelen. Maar ja: school, paardrijden, de stad in met vriendinnen... en dan ook nog ouders die steeds zeuren dat ze haar kamer moet opruimen. En een moeder die haar boekentas, gymtas en paardrijtas bij haar naar binnen gooit. Vervelend toch, als er zo met je spullen wordt omgegaan? Haar moeder doet ook Daans vuile kleren in de was. En haar vader wipt elke week even binnen met de stofzuiger, tenzij er te veel zoi op haar vloer ligt. Niet dat zij

daar veel aan kan doen; in zo'n kleine kamer is het al snel een bende. Soms slaat ze aan het opruimen, maar dan zit ze na een kwartier alweer iets anders te doen. Lezen in een dagboek van toen ze elf was, bijvoorbeeld. Chips en koekjes mogen haar kamer niet in, dat gekruimel vindt haar moeder goor. In de meivakantie wil Daan de boel opnieuw inrichten. Dan gaat ze dingen wegdoen, misschien zelfs haar gorilla. Tot die tijd ligt hij goed, daar onder haar bureaustoel.

Osei Parris (17)

Oké, hij heeft een hoogslaper. Maar om daar nou elke avond op te klimmen, daarvoor is hij te lui. Liever crasht hij op de bedbank die ook in zijn kamer staat.

Zo is hij omringd door spullen die hij niet gebruikt. Zoals een minikoelkast, die eerst heel cool leek, maar waar de fles sinas nu naast ligt. Oude gameconsoles die het niet meer doen, stapels computerspellen waar hij uitgegroeid is, een gescheurde hangmat die nog aan het plafond hangt, een kluisje waar hij niks in bewaart en gewichtjes die hij nooit heft. En een bureau waar hij niet zijn huiswerk aan maakt, want dat doet Osei beneden. Daar zorgt zijn moeder dat hij niet wordt afgeleid: niet door zijn messengerverzameling, niet door zijn stripboekcollectie en niet door zijn VR-bril. En al helemaal niet door zijn shishapijp, die hij op een rommelmarkt kocht. Osei zou 'm graag eens uitproberen, maar dat heeft ze hem vierkant verboden.

Een andere huisregel is de zaterdagschoonmaak, die ook voor zijn kamer geldt. Na afloop houdt zijn moeder inspectie. Als ze haar naam niet in het stof van zijn tv kan schrijven, mag hij meestal wel weg. Om te chillen, naar een feestje of een streetdancebattle.

Een dag later is zijn kamer gewoon weer een puinhoop, maar daar voelt hij zich comfortabel bij. Alleen als zijn vriendin langskomt, schaamt hij zich een beetje. Hij wil toch overkomen als een nette jongen, ook al is hij dan lui. Nee, aan zelfkennis ontbreekt het hem niet. En dat is, zoals zijn moeder zegt, al de helft van de weg naar verlichting.